

4930 μέτρων. Τῆς ὀρυκτολογικῆς συλλογῆς τὸ πλάτος εἶνε 600, τὸ μῆκος 490 καὶ τῶν ἐρμαρίων 4193 μέτρων. Τῆς γεωλογικῆς οἱ ἀριθμοὶ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: 523, 347 καὶ 3954 μέτρων. Τοῦ προϊστορικοῦ τμήματος 216, 210 καὶ 1266 μέτρων. Τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ τμήματος 181, 120 καὶ 223 μέτρων. Τοῦ ἐθνογραφικοῦ τέλος 605, 550 καὶ 1034 μέτρων.

Ὡστε εἰς συνυπολογίσωμεν τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος τῶν ἐκτεθειμένων θηκῶν, ἀνοικτῶν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ δημοσίου, εὐρίσκωμεν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης, ὅστις θέλει μόνον νὰ παρέλθῃ ἔμπροσθέν των, ὀφείλει νὰ διανύσῃ ὁδὸν 3 καὶ $\frac{1}{3}$ χιλιομέτρων.

Ἐκ Βιέννης.

M. I.

1. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΝΑΘΑΛΙΑ (ἐν σελ. 177).

2. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΕΝ ΣΤΟΛΗ (σελ. 180). Κατὰ τὰς ἐσχάτως τελεσθείσας ἐορτὰς τῆς ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας πολλὰ ἐξεδόθησαν φωτογραφικαὶ αὐτῆς εἰκόνες, ἀλλ' ἀναμφιβόλως μία τῶν μᾶλλον ἐπιτυχῶν εἶνε ἡ σήμερον ὑφ' ἡμῶν παρατιθεμένη, ἐν ᾗ παρίσταται ἐν βασιλικῇ στολῇ πρὸ τοῦ θρόνου. Ὁ κρίκος τοῦ στέμματος ἀκτινοβολεῖ ἐξ ἰδαμάντων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑφούνται ἐναλλάξ τέσσαρες σταυροὶ καὶ τέσσαρα fleurs de Lys (κρίνα τοῦ οἰκοσμήμου). Ἐκ τῆς στεφάνης διασταυροῦνται πρὸς τὰ ἄνω δύο τόξα φέροντα πολλοὺς μαργαρίτας καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν χρυσὴν σφαῖραν μετ' ἀδαμάντινου σταυροῦ. Τὸ αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τὸ χρυσοῦν σκήπτρον, τὸ ὅποιον ἔχει μῆκος 33 δακτύλων καὶ εἶνε ἐλικοειδές. Τὰ παράσημα τῆς βασιλείας εἶνε πολλὰ. Τὸ πρῶτον τούτων εἶνε τὸ τῆς περικημίδος, μεθ' οὗ πάντοτε παρουσιάζεται. Τὸ παράσημον τοῦτο συνίσταται ἐξ ἀργυροῦ ἀστέρος ἔχοντος ὀκτὼ ἀκτῖνας καὶ εἰς τὸ μέσον τὸν σταυρὸν τοῦ ἀγ. Γεωργίου περιβαλλόμενον ὑπὸ κυανοχρόου δακτυλίου, ὅπου καὶ ὑπάρχει γεγραμμένον τὸ Honi Soit Qui Mal y pense. Πρὸς τούτοις φέρει ἡ Βικτωρία καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας τῷ 1868 ἰδρυθὲν αὐτοκρατορικὸν παράσημον τῆς Ἰνδικῆς. Τρίτον εἶνε τὸ παράσημον τοῦ Ἀλβέρτου, ὑπερ ὧς καὶ τὸ ἰσπανικὸν παράσημον τῆς Ἰσπανίας διδοται μόνον εἰς πριγκηπίσας.

3. Ο ΕΡΩΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Jean Aubert (ἐν σελ. 181). Ὁ εὐφυὴς γάλλος καλλιτέχνης λαμπροτάτην ἐποίησε τὴν εἰκόνα ταύτην, πλήρη ἀπαρμιλλοῦ χάριτος καὶ θεληγῆτρων, εἰκονικῶς παριστάνουσαν τὰς περιπλανήσεις τοῦ Ἑρωτος, καθ' ἃς διὰ τῶν βελῶν του ὁ μικρὸς κακὸς παῖς τιτρώσκει ἀσπλάγχχνως τὰς τρυφερὰς καρδίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους καθ' ὁδὸν συναντᾷ. Ἡ εἰκὼν οὐδεμιᾶς δεῖται ἐπεξηγήσεως· ὁμιλεῖ μόνη τῆς πρὸς τὸν βλέποντα, τὸν μαγεύει καὶ τὸν παρασύρει εἰς τὸν αἰθέριον τῶν ἐρώτων κόσμον.

4. ΤΟΡΠΙΛΟΦΟΡΟΝ ΕΝ Τῷ ΝΕΩΡΙῳ (ἐν σελ. 185). Τὰ κολοσιεῖα πλοῖα τῶν χρόνων μας ἀπαιτοῦσι συνήθως δαπάνην πολλῶν ἑκατομμυρίων καὶ ἡ ἀπώλεια ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπιφέρει συχνάκις τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου ἐμπορικοῦ οἴκου, ἢ μέγα κενὸν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ἑνὸς κράτους. Διὰ τοῦτο πολλὴν φροντίδα καταβάλλουσι πρὸς διατήρησιν τῶν πολυδαπάνων τούτων σκαφῶν καὶ συχνάκις τὰ ἐπισκευάζουσι. Τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰκονίζει ἡ ἡμετέρα

εἰκὼν, γινομένην ἐν τοῖς περιφήμοις νεωρίοις „τοῦ Ἡφαίστου“ ἐν Στεττίνῳ, τὰ ὁποῖα ἰδιάζουσι πρὸς ἐπισκευὴν οὐχὶ μόνον τῶν μικρῶν καὶ ἐλαφρῶν τορπιλοφόρων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων καὶ βαρέων θωρηκτῶν.

5. Η ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΝΑΟΥ (ἐν σελ. 188). Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Φλωρεντία ἐώρταζε τὴν πεντακοσιοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Δονατέλλου, τῇ 12. Μαΐου 1887, ἐτελέσθησαν καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου τόσον στενωῶς εἶνε συνδεδεμένον τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ πρόσοψις αὕτη εἶνε ἡ ὀγδόη ἐξ ὧν ἔσχεν ὁ ναός, αἱ δὲ προκατόχοι αὐτῆς ἡ κατερρίφθησαν, ἢ εἶχον ἐγερθῇ μόνον προσωρινῶς, καὶ εἶνε ἐστολισμένη, ὡς ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι φαίνεται, διὰ πολυπληθῶν ἀγαλμάτων, μωσαϊκῶν, ἀναγλύφων, φέρει δὲ καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν οἰκων τῆς Σαβοΐας, τοῦ Πίου Νόνου, τῆς Λοδβιγγίας καὶ ὧν τῶν ἄλλων, ὅσοι, εἴτε ξένοι εἴτε ἐντόπιοι, συνέδραμον διὰ μεγάλων δωρεῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτῆς. Τὸ οἰκοδόμημα, οὗ τὸν θεμέλιον λίθον κατέθεσε τῷ 1860 αὐτὸς ὁ Βίκτωρ Ἑμμανουήλ, εἶνε ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος δὲ Φάβρη, νικήσαντος ἐν τῷ μεγάλῳ διαγωνισμῷ πάντας τοὺς ἀντιπάλους του, μὴ ἐπιζήσαντος ὅμως ὅπως ἰδῇ τέλειον καὶ θαυμαζόμενον τὸ δημιούργημα του.

Ὅστις γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, γνωρίζει ἐπίσης πόσον στενωῶς ὁ ναὸς οὗτος εἶνε συνδεδεμένος μετὰ τὰς τύχας τοῦ λαοῦ τῆς Φλωρεντίας· διότι ἡ ἐκκλησία αὕτη δὲν ἦτο μόνον ὀρίσμενη εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς, ἀλλ' ἐφιλοξένει ἐν ἑαυτῇ πολλάκις καὶ συνελεύσεις τοῦ δήμου καὶ τῶν ἀρχόντων. Ἐνταῦθα ἐδιδάχθη δημοσίᾳ ἡ „Θεία Κομωδία“, ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ θόλον τοῦ Βρουνελλέσκου ἐξεργάγη ἡ φοβερὰ συνωμοσία τῶν „Πάττι“ ἥτις μικροῦ δεῖν ἀνέτρεπε τὴν κυριαρχίαν τῶν Μεδίκων καὶ κατέπνιγεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τὴν χρυσὴν ἐκείνην ἐποχὴν διὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τοῦτον θόλον ἐνταῦθα, ὀλίγα ἔτη βραδύτερον, ἔτυπεν ὁ μετανοῶν λαὸς τὰ στήθη του, ὅτε ὁ Σαβοναρόλας κατηρᾶτο τὰς τέχνας τῆς Φλωρεντίας. Ὅπως δὲ μετὰ τὰς τύχας, οὕτω καὶ μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ εἶνε στενωῶς συνδεδεμένος ὁ ναὸς οὗτος, οὐδέποτε λησμονήσαντος τοὺς λόγους, δι' ὧν ἡ παντοδύναμος δημοκρατία τῷ 1296 εἶχε συνοδεύσει τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου: „ὅπως τὸ κτίριον τοῦτο ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν μεγάλην καρδίαν τῶν πολιτῶν καὶ μὴ γίνῃ κατώτερον οὐδενὸς ἄλλου παρομοίου ἐπὶ τῆς γῆς.“